

26.3.03

ALLÒ QUE HI HA AL DARRERE

Josep Vallverdú

En un film del Gras i el Flac un dels dos llença un misto encès a terra i després demana al seu company un cigar per aprofitar-lo. Darrere la més nímia manifestació humana hi ha un propòsit o una línia sequencial, sovint del destí, que l'ha preparada.

Tothom parla de nou Estatut. El nou Estatut de cada formació política és el misto darrere el qual arriba el cigar del programa polític. De seguida cal dir: és que convé un nou Estatut. Tothom ha protestat contra la guerra, però enlloc com aquí no s'ha vist que la protesta era contra el govern. És que convé canviar el govern.

A les manifestacions de protesta abunda la gent jove: darrera la gent jove caminen tots els canvis que es produiran en l'esfera social, econòmica, política, d'actituds morals (o si ho preferiu, ètiques). I una de les coses més interessants de totes aquestes protestes és que el descarament ha dibuixat per primera vegada una autèntica i oberta democràcia, que també vol dir variacions *ad infinitum*. Fins fa poc s'havia vist poques vegades, en manifestacions o concentracions, alguna bandera republicana: alguna sí. Ara se'n veuen moltes més. Fins fa poc existia un pacte no escrit segons el qual hom podia criticar el(s) govern(s) però no el rei. Ara al mateix Congrés dels Diputats s'ha criticat el monarca, i no pas amb vaselines. Toc d'atenció.

Darrere el "no" a la guerra hi ha el no a totes les guerres. Darrere el "no en el meu nom" hi ha el refús a deixar-se prendre la cabellera a més dels diners. I així successivament. La ciutadania s'ha adonat que tots i totes han de perdre la consciència de gent per actuar sempre des de la consciència de persones. Aquesta guerra anunciada poques setmanes abans de començar però preparada amb mesos d'antelació - tres-cents mil homes amb tot el parament i la intendència

necessaris no es preparen en cinc setmanes -, aquesta guerra ha obert els ulls a la humanitat que va a peu : els ha fet veure- i els ha impel.lit a demostrar que ho veien -, que es pot dir no, com ja va dir en la seva famosa cançó-manifest el senyor Raimon els anys seixanta, senzillament, perquè no som d'eixe món. Volem diàleg franc a totes hores.

Se'ns ha desfermat la llengua perquè se'ns ha obert l'enteniment Hem passat del perill de tornar a caminar de quatre grapes a alçar el cap : " què volen aquesta gent que truquen de matinada ?" Us hem descobert , sabem qui sou i us ho diem a la cara. El venedor de fira instal.lat a la residència de la Moncloa, al nord de la Casa de Campo, resulta que no convenç sinó els que volen ser convençuts, de la mateixa manera que ja només fa por als que s'acomoden a viure en la por. Aquesta és una situació similar a la dels temps del general Franco, d'Adolf Hitler, de Saddam Hussein, de Nicolai Ceausescu. És una llàstima que qui governa sobre quaranta milions de ciutadans hagi de ser comparat a aquells especimens. Ara cal dir les coses clares. Darrere les arrogants i enèrgiques actituds del cap de govern, de qualsevol cap de govern, cal que hi hagi ,replegat, el temor de les errades, la certesa última d'un relleu possible . Només els temerosos del judici de la Història són mereixedors d'escriure-la.